

JAGOS ISTVÁN RÓBERT

Már megint szemet adtál nekem

Ha anyám kikaparná magát a földből,
mint mai nőstény-Jézus, és annyira
szeretné önmagát, ahogy engem utált,
mikor túl részeg volt ahhoz, hogy csak
úgy elviseljen – talán újraszülne.
Kenegetné újszülött seggemet,
aztán ráunna és vermutba ölné
napi műbánatát. A villany felé fújna
a piros Bondot, emléket állítva a
tegnap Románcának.
Én meg élnék. Sírnék,
szarnék és hányásomban feküdnék
keresve téged. Fogatlan számban
kitiltott szavak: A kurva anyád, Jézusom!
Már megint szemet adtál nekem.

csontritkulás

a bontó és építőszakaszok
összhangja zajjá vált
majd eltűnt

(akárcsak én)

törtél-zúztál
köveket aggattál rám
gerincedben a hatodik csigolya voltam